

v Berlíně, jež slouží za základ exekuci, o kterou jde, jsouce podle předloženého vysvědčení exekučně vykonatelný, patří nepochybně k exekučním titulům podle § 1 č. 1. ex. ř. a proto, ježto s hlediska vzájemnosti, jak uvedeno, překážky pro povolení exekuce v tuzemsku není, a není, jakž ani netvrzeno, závad pro povolení exekuce v § 80 č. 1.—3. a v § 81 č. 1.—4. ex. ř., případně jinde uvedených, byla žádaná exekuce nižšími soudy právem povolena.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 1925, č. RI.66/25. Dr G.

Opravný prostředek lze pokládati za podaný včas jen tehdy, jestliže posledního dne lhůty byl poště odevzdán v době, kdy mohl býti ještě opatřen poštovním podacím záznamem tohoto dne.

Následky doručení soudního rozhodnutí v případě veřejné vyhlášky nastávají podle §ů 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. pro všechny účastníky již touto vyhláškou, bez ohledu na to, zda-li a kdy rozhodnutí bylo doručeno všem neb jen některým účastníkům anebo žádnému z nich.

Usnesení vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání uveřejněno bylo na soudní desce dne 26. ledna 1923 a doručeno bylo firmě P. dne 29. ledna 1923.

Rekurs proti tomuto usnesení vznesený firmou P. a odevzdáný poště dne 12. února 1923 19 hod. 30 min. byl vrchním zemským soudem odmítnut jako opožděný s poukazem na §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř.

Nejvyšší soud zamítl dovolací rekurs z těchto důvodů: Dle § 49 vyr. řádu musí rozhodnutí vyrovnávacího soudu o potvrzení vyrovnání býti veřejně vyhlášeno a vyhotovení tohoto rozhodnutí musí býti doručeno všem účastníkům. Dle § 52 téhož vyr. ř. mohou účastníci, kteří nesouhlasili výslovně s vyrovnáním, vznésti rekurs do potvrzení vyrovnání.

Dle § 63 vyr. řádu užití jest k zodpovězení otázky, zdali rekurs podán byl včas, obdobně předpisů konkursního řádu, a není-li jich, předpisů civ. řádu soudního, zvláště pak § 174 konk. ř.

Dřívější konkursní řád ze dne 25. prosince 1868 č. 1. ř. z.

z roku 1869 obsahoval v § 254 předpisy o doručování soudních rozhodnutí. Dle 1. odstavce mělo být doručováno soudem neb oběžníkem nebo poštou, dle 2. odstavce mělo, jestliže bylo nařízeno vyrozumění účastníků uveřejněním, aniž bylo o způsobu tohoto uveřejnění něco zvláštního ustanoveno, toto vyrozumění státi se vyhláškou v novinách, dle 3. odstavce nastávaly, jestliže mimo uveřejnění novinami předepsáno bylo také zvláštní vyrozumění jednotlivých účastníků, také tenkrát, když toto vyrozumění v příčině jednotlivých účastníků se nestalo, právní následky vyrozumění všech účastníků již uveřejněním. Civilní řád soudní z roku 1895 přinesl obšírné předpisy o doručování, jež nyní platí v řízení konkursním a vyrovnávacím podle předpisů uahore uvedených.

Ustanovení 2. odstavce § 174 nového konk. řádu o následcích doručení veřejnou vyhláškou vzniklo z 3. odstavce § 254 dřívějšího konk. řádu, na nějž tedy vzít jest zřetel při výkladu 2. odstavce § 174 nového konk. řádu, při tom ovšem přihlédnouti jest k tomu, že podle 2. odstavce § 254 dřívějšího konk. řádu mělo uveřejnění díti se novinami, naproti čemuž nyní, jak již nahoře uvedeno, jest v § 49 vyr. ř. nařízena vyhláška soudního rozhodnutí o potvrzení vyrovnání, tedy dle 2. odstavce § 115 c. ř. s. uveřejnění na soudní desce vyrovnacího soudu.

Podle 3. odstavce § 254 dřívějšího konk. řádu právní následky vyrozumění všech účastníků nastávaly již výkonem uveřejnění soudního rozhodnutí a to také, když zvláštní vyrozumění jednotlivých účastníků bylo předepsáno, ale rozhodnutí soudní nebylo některým účastníkům doručeno, tudíž ovšem i tenkrát, když toto rozhodnutí bylo doručeno všem účastníkům, neboť jinak nelze logicky rozuměti podtrženému slovu »také«.

Podobně ustanovuje 2. odstavec § 174 nového konk. ř., že, když mimo vyhlášku předepsáno je zvláštní doručení, nastávají následky doručení již veřejnou vyhláškou, i (auch), když doručení se stalo, neboť tento výklad plyne nutně ze spojky »i« (auch).

Je tedy zřejmo, že následky doručení soudního rozhodnutí v případě veřejné vyhlášky nastávají dle § 174 nového konk. ř. a § 63 vyr. ř. pro všechny účastníky již touto vyhláškou bez ohledu na to, zdali a kdy rozhodnutí bylo doručeno všem nebo jen některým účastníkům anebo žádnému z nich. Zákonný důvod tohoto předpisu spočívá dle pamětního spisu, vydaného ministerstvem k novému konkursnímu řádu, v tom, že by jinak právní moc usnesení, jež má být doručeno velkému počtu osob,

ku příkladu všem konkursním věřitelům, mohla být jen těžce zjištěna a často stala by se zcela nejistou.

Rekursní soud tedy právem počítal rekursní lhůtu ode dne uveřejnění soudního usnesení na desce vyrovnacího soudu a v důsledku toho právem odmítl rekurs firmy P. jako opožděný.

Ostatně rekurs tento byl opožděn i když 14denní rekursní lhůta se počítá ode dne doručení usnesení prvního soudu, jež se stalo 29. ledna 1923. Podle 1. odstavce § 89. org. zák. totiž nepočítávají se do rekursní lhůty toliko dny poštovní dopravy, takže, jak uvedeno jest v plenisinárním rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 27. června 1899 č. pres. 306/1899, zapsaném v knize judikátů pod č. 143*) rekurs, podaný na poštu, lze za včas podaný pokládati jen tenkrát, jestliže posledního dne rekursní lhůty byl poště odevzdán v době, kdy mohl být opatřen poštovním podacím záznamem tohoto dne. Tomu zde tak nebylo, neboť rekurs firmy P. byl podle zprávy poštovního úřadu, obsažené na 18. listě spisů soudních první stolice, podán 12. února 1923 teprve o 19. hod. 30 min. po uplynutí úředních hodin poštovního úřadu, jež v 19 hod. se skončily, tudíž po uplynutí 14denní lhůty rekursní. Dovolacímu rekursu nemohlo tudíž být vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. dubna 1923. č. j. R I 328/23. *JUDr. Artur Werner.*

V protokolární žádosti, aby byl zřízen obhájce k sepsání zmateční stížnosti, jest spatřovati platnou opověď zmateční stížnosti.

Stěžovatel, obdržev původně pouze právní poučení ohledně kontumačního rozsudku, nikoliv však opis tohoto rozsudku, žádal dne 13. října 1924 protokolárně, aby mu byl rozsudek správně doručen a aby mu ustanoven byl i obhájce chudých, který by mu napsal zmateční stížnost.

Žádosti této bylo soudem vyhověno, opis rozsudku byl dne 25. října 1924 stěžovateli doručen a dne 3. listopadu 1924 pak provedení zmateční stížnosti jednak soudem ustanoveným obhájcem písemně podáno, jednak i stěžovatelem samým do protokolu dáno.

Protokolárním prohlášením ze dne 13. října 1924 stěžovatel

*) Právník 1899 str. 814, Novák úř. sbírka č. 97, Glaser Unger N. F. 2. sv. č. 657. Hora civ. soudní řád pozn. c) ad § 126 c. ř. s.